

just raade Regjeringen til at see Sagen alene fra Statens Standpunkt, aldeles ikke at henvende sig til de stedlige Autoriteter, slet ikke spørge dem, hvorledes de betragte Sagen; thi de ville slet komme til at betragte den meget eenfaldigt; det er ikke let for den, som er midt i disse Forhold, som er, saa at sige, behersket af dem, at frigjøre sig for dem, idet han giver sit Svar. Det forekommer mig heller ikke, at Retningslinien har været saa aldeles uangivet, siden der har været et saa vigtigt Punkt angivet som Aarhus, som Banen nødvendigvis skulde berøre. Saa snart en Midtbane i Jylland er henviist til Aarhus, er derved dens Bei betegnet, saa har den derved allerede — saa forekommer det idetmindste mig — tabt sin Charakter som Bane i Statens Tjeneste, den har allerede antaget et mere commercielt Præg; men, saasnart det er en privat Mand, der tilbyder at anlægge og exploitere den der, ser jeg dog ingen Grund, hvorfor man et eneste Øieblik skulde standse med Svaret. Den ærede Minister har nylig talt om, at Grunden, hvorfor man ikke havde bestemt sig, var det Tilsyn, som krævedes, den Sikkerhed, som skulde staffles, at det var for, at man kunde være enig med sig selv, hvilken Begrænsning man i denne Henseende vilde forlange, saa maa jeg atter svare Ministeren, at disse Begrænsninger vil han ikke komme til at kjende bedre efterat have havt sin Commission, end førend han har havt denne. Det er Noget, som enhver Mand, der kun nogenlunde har fulgt den Udvikling, som Jernbanevæsenet har naaet i Europa, kjender som

et Evangelium, at en Jernbane uden Fare for dem, der bruge den, kan bestaae med langt større Heldningsvinkel, end man tidligere har troet; men endog saa, at naar man kun af Jernbanen ikke kræver en Bevægelse, som gaar ud over en vis Grændse, saa kan man taale en Bue med langt mindre Radier end tidligere. Til at faae alt dette at vide behøves der ingen Commission. Dersom der skulde behøves en Commission dertil, saa beviser dette atter, hvad der oftere har været sagt, at med al den store Lærdom, som findes i vor Embedsklasse, saa mangle vi dog altid Lærdoms men, naar den skal bruges, og naar vi skulde have et eller andet Hverv udført, saa maae vi henvende os desangaaende til Andre end dem, som netop lønnes for at udføre det. Der maa indenfor Ministeriets Grændser findes Mænd, som ere istand til, paa Ministerens Forlangende at kunne udføre det Hverv, hvorom her tales, maa kunne angive, hvor snæver en Bue der kunde taales paa en Jernbane, og hvilke Heldningsvinkler der skulde bruges dertil; og findes der ikke saadanne Mænd i Ministeriet, saa siger deri, at Ministeriet ikke har i sit Skjød de Embedsmænd, som det bør have, men saa maae vi gaae en ganske anden Vej end at bevilge 6000 Rd. til et saadant Foretagende, thi saa maae vi afskedige de Embedsmænd, der ikke opfylde deres Hverv, og indsætte nye, som kunne det; thi det er urimeligt idelig og idelig at bevilge Summer for at faae udført det, som paaligger Embedsmændene ifølge deres lige fremme Pligt.